

SLADKÝ ŽIVOT

Chantelle Shawová
To v dohodě
nebylo!

CHANTELLE SHAWOVÁ

TO V DOHODĚ
NEBYLO!

PŘEKLAD

CECÍLIE PIŠTILOVÁ

Milá čtenářko,

vždycky mě baví, vyvolává to ve mně takový dobro-
myslný úsměv, když se autorky mých příběhů pouštějí
do románové geografie. A vymýšlejí si nové státy – nej-
častěji na ostrovech, nacházejících se na místech, kde
ve skutečnosti jenom hučí moře. Vzpomínám si ale na-
příklad i na autorku, která psala o Praze a o tom, jak
bylo město v dávných dobách sužováno piráty, kteří
připlouvali po řece.

Kdo ví, s čím si Prahu spletla...

Tentokrát Jackie Ashendenová umístila děj příběhu
Její poslední vzpoura, což je poslední část tetralogie
o těhotných princeznách (povídali jsme si o ní minu-
lý měsíc), do království Santa Castelia, což je země
obývaná „maličkým horským národem, vmáčknutým
mezi Španělsko a Itálii“... No... ta země mezi Španěl-
skem a Itálií se jmenuje Francie, a vůbec není malá!

Odpusťme ale Jackii! Je to totiž Novozélandanka,
která se zřejmě při plánování dalšího románu nepodí-
vala pořádně na mapu. A ruku na srdce... co my víme
takhle na první dobrou o geografii Nového Zélandu?

Více než co jiného ale podobné chyby dokumentu-
jí to, že mé příběhy jsou opravdu jenom pohádky, ne-
odehrávající se v reálném světě (bohužel na ne každou
z Vás čeká princ, maharadža, či prostý miliardář vlast-
níci ostrov v Karibiku ☺), a jako takové je třeba je brát.
Dobro nakonec zvítězí a pravá láska je odměněna...

A doufám, že to bude (a to i v reálu) co nejvíce i v ce-
lém příštím roce, do něhož Vám přeji všechno nejlepší!

S láskou

Váš Harlequin

Chantelle Shawová

**TO V DOHODĚ
NEBYLO!**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Italian's Bargain for His Bride

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Cecílie Pištilová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Chantelle Shaw
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9880-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9881-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9882-7 (PDF)

PROLOG

„Paloma představuje riziko!“ Franco Zambrotta praštil dlaní do stolu. „Většinu života strávila v Anglii a ke svému italskému dědictví nemá žádný vztah. Její neuvážený sňatek a následný rozvod dokazují, že je tvrdohlavá. Podle mě se nehodí, aby Marcellova vnučka převzala vedení koncernu Morante. Určitě ti nemusím připomínat, Daniele, že tahle společnost je globální značkou s mnohamiliardovými ročními příjmy. Nemůžeme ji svěřit dívce, která nemá s řízením podniku vůbec žádné zkušenosti.“

„Se vší úctou, Franco, tvůj názor na tuto záležitost je irelevantní.“ Daniele Berardo promluvil klidně, jak měl ve zvyku, a přitom dovedně skrýval svou nechuť. Žasl, že Marcello Morante, zakladatel firmy Morante, jenž byl znám svým šarmem stejně jako svou vynikající obchodnickou prozíravostí, byl spřízněný s někým tak dokonale nudným jako Franco.

V těch čtyřiaadvaceti hodinách, jež uplynuly od chvíle, kdy Marcello zkolaboval na golfovém hřišti a cestou do nemocnice zemřel, neměl Daniele zatím šanci vstřebat ztrátu muže, který mu byl rádcem a blízkým přítelem. Jeho prioritou bylo zajistit, aby se média o Marcellově smrti nedozvěděla dříve, než o ní bude informována jeho vnučka. Jenže Paloma Moranteová, jediná dědička dědečkova obrovského majetku, zmizela.

Rozhovor s mužem, jenž byl pro Palomu prastrýčkem Frankem, byl zbytečný a pro Danieleho představoval

ztrátu času, protože ze všeho nejdříve potřeboval dívku najít. Z jeho nečitelného výrazu však nebyl znát ani sebemenší náznak frustrace, když nevzrušeně řekl: „Marcello si přál, aby jeho místo zaujala Paloma. Ve své závěti však stanovil, že pokud zemře dříve, než bude jeho vnučce pětadvacet let, musí firmu řídit správní rada, a Paloma převezme kontrolu nad společností teprve po dosažení plnoletosti. Musím ti snad připomínat, Franco, že tvou povinností coby předsedy této rady je spolupracovat s ostatními členy a řídit firmu do Palominých pětadvacátých narozenin?“

Franco si odfrkl. „Několik členů rady vyjádřilo obavy, že Paloma postrádá vůdčí schopnosti. Hodlám vyvolat hlasování o nedůvěře a navrhnout, abych se Marcellovým trvalým nástupcem stal já sám.“

Daniele neznatelně sevřel čelist, což byl jediný náznak jeho obav z Frankovy hrozby ohledně boje o moc. Nikdy Marcellovu mnohem mladšímu nevlastnímu bratrovi nedůvěřoval. Franco pocházel z druhého manželství jejich matky poté, co Marcellův otec zemřel poměrně mladý, prý na předávkování drogami. Marcello byl jediným Moranteho dědicem a později svému nevlastnímu bratrovi svěřil vedoucí postavení ve firmě. Paloma měla s prací ve společnosti Morante jedinou zkušenost, a to během roční pauzy mezi střední školou a univerzitou. Bylo možné, že Franco získá většinu hlasů ve správní radě a nahradí ji. Daniele si vzpomněl na poslední slova, která mu Marcello řekl.

„Slibuješ, že se postaráš o moji vnučku? Našel jsem v tobě vnuka, kterého jsem nikdy neměl, Daniele. Žádám tě, abys Palomu považoval za vlastní sestru a chránil ji před těmi žraloky, kteří si z ní budou chtít ukousnout, až tu nebudu.“

Jenže jak bych mohl Palomu považovat za svou sestru, přemítal chmurně Daniele. Uplynulé tři roky se snažil nepovažovat ji za vůbec nic a pro jistotu na ni ani nemyslet.

Když se s ní setkal poprvé, byla Paloma ještě dospívající hříbě, přestože už tehdy bylo patrné, že z ní vyroste velká krasavice. Daniele si jí všiml, ale v té době se snažil vybudovat si nový život a tak jí příliš pozornosti nevěnoval.

Když bylo Palomě jednadvacet, přijela do Livorna na západním pobřeží Toskánska, aby nastoupila na stáž u společnosti Morante. Firma vyrábějící luxusní kožené zboží se stala lídrem na trhu, částečně i díky Danielemu, který se postaral o firemní prezentaci na internetu.

Danieleho tehdy ohromilo, jak Paloma zkrásněla. Vybavil si její štíhlou postavu, kaštanově hnědé vlasy a mléčně bílou pleť dokonalou jako nejjemnější porcelán. Paloma vládla rozenou elegancí vypovídající o jejím aristokratickém původu, jenž postihoval tři evropské země.

Její dědeček byl markýz. Marcelova manželka, která zemřela tragicky mladá, byla dcerou francouzského vévody a Palomina anglická matka měla vazby, třebaže jen vzdálené, na britskou královskou rodinu. Daniele zjistil, že je nemožné odolat jiskře, která mezi ním a Palomou přeskočila. Snažil se udržovat si odstup, protože si uvědomoval, že je o dvanáct let starší než ona a že díky svému postavení ve správní radě je v práci jejím nadřízeným.

Jenže té noci, kdy se v Marcellově honosném paláci konal velký ples, s ním Paloma flirtovala, a když ho podnítila k polibku, přestal se ovládat a podlehl jejímu smyslnému vábení. Stále si pamatoval hebký dotek jejích rtů. Brzy však vystřízlivěl, jelikož si byl jist, že její dědeček by ten vztah neschválil. Marcello často zmiňoval, že by rád, aby Paloma uzavřela dobrý sňatek s některým z italských šlechticů.

Od té noci, kdy ji Daniele odmítl, už Palomu neviděl, ale často se přistihl, že na ni myslí. Zaryla se mu pod kůži jako tříška a jeho okouzlení její osobou ani po třech letech nezesláblo.

TO V DOHODĚ NEBYLO!

Byl však odhodlán dodržet slib, který dal Marcellovi, a chovat se k Palomě jako bratr. Nejdřív ji však bude muset najít a sdělit jí strašnou zprávu, že její dědeček zemřel.

Věděl, že žije v Londýně, kde se drží v ústraní. Dědečkovu prosbu, aby měla osobního strážce, rezolutně odmítla. Marcellova smrt však znamenala, že se z Palomy stala miliardářka. Její život se od nynějška bude odvíjet jinak a bude muset přijmout ochranu bezpečnostního týmu.

Daniele dostal od Marcellovy osobní sekretářky číslo Palomina mobilního telefonu, ale ten byl stále vypnutý. Když zavolał na pevnou linku, její spolubydlící mu sdělila, že Paloma je na jógovém soustředění kdesi v Irsku.

„Paloma by měla být tady, v sídle firmy Morante,“ přerušil Frankův strohý hlas Danielovy myšlenky. „Požádal jsi mě, abych odložil formální oznámení Marcellovy smrti, aby měla jeho vnučka čas připravit se na nevyhnutelnou pozornost médií. Já už ale nehodlám dál čekat a riskovat, že se tu novinu dozví tisk. Silný vůdce je v takovýchto časech životně důležitý.“

„Musíš pochopit, že Paloma je šokovaná a vyděšená.“ Daniele si byl jist, že je zničená, ale nehodlal Frankovi přiznat, že neví, kde se nachází, ani že je Marcello mrtvý. „Trvám na tom, že jí musíme poskytnout víc času, aby se s tou ztrátou vyrovnala. O Marcellově smrti ví pouze správní rada a několik členů lékařského personálu, který se o něj staral. Zajistil jsem soudní příkaz, který všem zapovídá hovořit bez mého svolení s médii.“

„Neměl jsi právo jednat za mými zády,“ utrl se Franco vztekle.

„Musel jsem jednat rychle, abych zajistil stabilitu společnosti. Marcello mě jmenoval doživotním viceprezidentem představenstva jako poděkování za věrnost vůči němu a společnosti Morante.“ Daniele věděl, že Franco s Marcellovým rozhodnutím nesouhlasil, a teď ho napadlo, jestli Marcello už tehdy netušil, že by se

jeho nevlastní bratr mohl pokusit převzít kontrolu nad společností. „V příštích dnech přivezu Palomu do Livorna, aby se vyjádřila pro tisk.“

„Jsem její jediný žijící příbuzný s výjimkou její matky a rád bych jí kondoloval, pokud mi tedy řekneš, kde je.“ Franco změnil tón, jeho předchozí nevraživost byla tam, ale Daniele mu přesto nevěřil.

„Musím respektovat Palominu touhu po soukromí.“

Cestou z Frankovy kanceláře v duchu plánoval navštívit veškerá zatracená jógová útočiště v Irsku, jen aby zmizelou dědičku našel. Vzápětí mu zazvonil telefon, a když Daniele uviděl, že mu volá Palomina spolubydlící, se kterou předtím mluvil, rychle jej zvedl. „Lauro?“

„Pane Berardo, lhala jsem, když jsem říkala, že Paloma je v Irsku. Pracuje pro charitu a učí ve škole v západní Africe. V Mali už mnoho let panují občanské nepokoje a násilí a Paloma svému dědečkovi neřekla, co dělá, protože by se o ni bál. Z bezpečnostních důvodů jsme si stanovily heslo, a kdyby mi ho Paloma někdy poslala, měla jsem vám zavolat a říct, že je v Mali.“

Daniele se zamračil. „Proč vás Paloma požádala, abyste zavolala mně?“

„Říkala, že vám její dědeček bezmezně důvěřuje a že věří v jeho úsudek.“ Naléhavost v dívčině hlase způsobila, že se jej zmocnil neklid. „*Před několika minutami jsem od Palomy dostala zprávu a je to právě to heslo. Bojím se, že se dostala do nějakých potíží.“*

PRVNÍ KAPITOLA

Paloma vykoukla z malého okénka chatrče. Venku viděla jen prašnou poušť, několik polopouštních stromů a lesk zbraně, kterou měl přes rameno jeden z jejích vězňů hlídající tábor.

Adrenalin, který ji zaplavil, když dva maskovaní ozbrojenci vtrhli do školy, kde učila třídu mladých malijských dívek, jí pomohl zachovat klid, když ji naložili do dodávky, která ji odvezla pryč. Avšak hodiny strávené pod zámek v dusivé chatrči, kde měla k dispozici jen trochu jídla a vody, si vybíraly svou daň a ona se cítila vyděšená a bezmocná.

Než se jeden z ozbrojenců zmocnil jejího telefonu, stihla alespoň poslat zprávu, aby upozornila svou spolužákyni v Londýně. Laura teď už jistě kontaktovala Danieleho Berarda. Ale reálně, jak jí může nějaký počítačový maniak v její současné situaci pomoci? Paloma zachmuřeně uvažovala.

Samozřejmě uznávala, že Daniele ani vzdáleně nepřipomíná klasického šprta. Se svým úžasným vzhledem a silným sexappealem připomínal spíš filmovou hvězdu než IT experta a majitele největší technologické společnosti v Itálii.

Při vzpomínce na něj se jí sevřelo břicho. Tisk tohoto muže, jenž se sám vypracoval k bohatství, označil za nejžádanějšího starého mládence Itálie a jeho pohledná tvář s lehce sardonickým výrazem se pravidelně objevovala na stránkách bulváru. Pokaždé byl vyfotografován s jinou krásnou ženou po boku. Paloma strávila hledáním

Danieleho na sociálních sítích víc času, než jí bylo příjemné přiznat. Naposledy se s ním setkala před třemi lety.

Navzdory intenzivnímu horku, jež v jejím vězení panovalo, se Paloma zachvěla při vzpomínce na nejvíce ponižující okamžiky svého života. Když ji Daniele požádal o tanec na plese pořádaném jejím dědečkem, měla si uvědomit, že je jen zdvořilý. Strašně se jí líbil už od doby, kdy ještě byla mladá holka, a šampaňské, které toho večera popíjela, jí dodalo odvalu přitisknout se k jeho vypracovanému tělu, když jí při tanci položil ruce kolem pasu.

Jeho strohá poznámka, že by se měla nadýchat čerstvého vzduchu, když ji vyprovázel z tanečního sálu, její romantickou bublinu neprotrhla. Ocitli se sami v zahradě a Paloma mu jej objala kolem krku a přitáhla si jeho tvář k sobě, aby jej políbila na rty.

Daniele ztuhl a sevřel jí paže, jako by je chtěl stáhnout dolů. Ústa měl tvrdá a nepřístupná a sám byl také takový. Potom se mu však z hrdla vydral drsný zvuk, který Palomu rozpálil. Daniele převzal kontrolu nad polibkem. S ohromujícím mistrovstvím přejížděl rty po těch jejích, zkoumal její ústa a přebíral nad nimi kontrolu. I nad ní samotnou.

Paloma se vůbec nedržela zpátky a intenzita její vášně ji šokovala. Ještě větší šok však byl, když Daniele náhle odtrhl svá ústa od jejích a odstrčil ji od sebe.

„To se nemělo stát,“ pronesl chladným hlasem, který ji zasáhl jako rána bičem. „Tvůj dědeček by od nás obou čekal lepší chování. Navrhuji, abychom zapomněli, že k téhle politováníhodné události vůbec kdy došlo.“

Paloma hořící studem se rozběhla zpátky do domu a druhý den opustila Itálii, aniž by se s Danielem znovu setkala. Poslední tři roky navštěvovala dědečka jen tehdy, když si byla jistá, že Daniele nebude v Livornu. Dokonce i její rozhodnutí vzít si Caluma sotva měsíc po jejich první schůzce mělo při zpětném pohledu částečně dokázat, že ji zamilovanost do Danieleho přešla.

Ale Marcello se netajil tím, jak si Danieleho váží. Paloma doufala, že se jí pokusí pomoci kvůli náklonnosti, kterou choval k jejímu dědečkovi. Trápil ji pocit viny při představě, jaké by si *nonno* dělal starosti, kdyby se dozvěděl, že ji unesli ozbrojenci. Jedním z důvodů, proč se rozhodla odjet do Afriky jako dobrovolnice, byl obdiv, který k němu cítila. Marcello byl známým filantropem a založil nadaci Morante, která podporovala charitativní projekty v Itálii i po celém světě a byla financována procentem ze zisku jeho firmy.

Paloma vyrůstala s vědomím, že jednoho dne společnost zdědí. Když její otec, jediný syn Marcella, zemřel při tragické nehodě, její osud byl zpečetěn. Věděla však, že dědeček pravděpodobně zůstane v čele firmy ještě mnoho let, a proto si umínila prosadit se ve světě na vlastní pěst a poznat život z různých stránek, než převezme odpovědnost za vedení společnosti. Stala se manažerkou charitativní organizace podporující děti v Africe. Jenže každý den strávený v pohodlné kanceláři jí připadal příliš vzdálený problémům v Mali stíženém rozsáhlou chudobou a nedostatkem vzdělání, a tak využila příležitosti učit ve škole, kde mohla skutečně změnit životy svých žáků.

Co se teď se mnou asi stane, ptala se sama sebe vystrašená Paloma. Od chvíle, kdy ji unesli, skoro nespala a byla vyčerpaná. Hlava jí klesla, až spočinula bradou na hrudi. Zřejmě usnula a probudil ji až zvuk vozidla řítícího se areálem a děsivý hluk střelby. Okamžitě se jí rozbušilo srdce a vyskočila na nohy zrovna ve chvíli, kdy se dveře chatrče rozlétly.

Ve dveřích stanula postava oblečená do khaki uniformy a kukly zakrývající obličej, ve které byly jen dvě úzké štěrbinny pro oči. Muž – podle výšky a mohutné postavy Paloma odhadla, že je to muž – nebyl jedním z únosců, kteří ji odvezli ze školy. Vystupoval však autoritativně, takže mohl být jejich vůdce. Měl samopal a Paloma od něj instinktivně ustoupila.

„Pojď se mnou,“ zavrčel.

Zněl téměř povědomě, ale to se jí jistě zdálo. Paloma poděšeně couvla. „Kdo jste?“ Hlas se jí roztrásl, když za chatrčí zaslechla rachot střelby.

Muž se k ní bez dalších řečí vrhl, popadl ji a přehodil přes rameno. Stalo se to tak rychle, že ani neměla čas se bránit. Vynesl ji z chatrče. Vzápětí Paloma zaslechla hrubé mužské hlasy. Znovu měla pocit, že znějí povědomě, ale mozek se jí zadřel, a tak nerozuměla, o čem mluví.

Zaburácel motor a kdosi ji hodil na korbu dodávky, až dopadla hlavou na kovovou podlahu. Pokusila se posadit, ale její únosce skočil za ní, zabouchl dveře a vrhl se na ni, zatímco se vůz prudce rozjel.

„Slez ze mě!“ Paloma se zapřela rukama o mužovu hrud' a pokusila se ho odstrčit, ale bylo to jako snažit se odsunout žulový balvan. Léta trénovala bojová umění, ale ubránit se někomu o tolik většímu a silnějšimu než ona bylo nemožné. Vědomí, že je svému vězniteli vydána na milost a nemilost, v ní rozdmýchávalo vztek. „Vyber si někoho svojí velikosti, debile. Nebo tě vzrušuje dovolovat si na bezbrannou ženskou a děti?“

Vzpomněla si na zděšení ve tvářích žákyň, když ozbrojenci vtrhli do třídy. „Co jste provedli s těmi holkami ze školy? Nechte je jít,“ prosila. „Jejich rodiny si nemohou dovolit zaplatit výkupné. Jsem pro vás cennější než skupina školaček. Můj dědeček je bohatý a zaplatí za moje propuštění, ale jen když ty holky pustíte na svobodu.“

Zadívala se muži do očí, které jako jedinou část obličeje nezakrývala kukla. Měly zlatohnědou barvu připomínající sherry. Paloma si uvědomila, jak tvrdá jsou stehna, jimiž se k ní tiskl, a pod pažemi ucítila přes košili vyrýsované břišní svaly.

Ač to bylo k nevíře, pocítila hluboko v útrokách zachvění, jež jí bylo povědomé. A nejen povědomé, dokonce důvěrně známé. Podvědomě rozpoznala impozantní

muskulaturu mužského těla, které se k ní tisklo, a její smysly zbystrily, když vdechla sugestivní vůni jeho vody po holení. Jen jedinému muži se kdysi povedlo vyvolat v ní tak intenzivní reakci.

Určitě halucinace, usoudila Paloma. Ten únosce přece nemůže být... Popadla lem mužovy kukly a strhla mu ji z obličeje. Vytřeštila oči. „*Daniele!*“

„*Ciao, cara,*“ pronesl svým svůdným hlasem s přízvukem, ze kterého se jí v teniskách zkroutily prsty na nohou.

Když ji Daniele vynášel z chaty, nejspíš na řidiče dodávky mluvil italsky. Paloma uměla plynně italsky, ale jejím rodným jazykem byla angličtina a v tom napjatém okamžiku nedokázala uvažovat jasně.

Zalapala po dechu, když zaslechla, jak o bok dodávky třesklo cosi kovového.

„*Vai più veloce!*“ křikl Daniele naléhavě na řidiče. Paloma věděla, že to znamená, aby jel rychleji. Strach jí sevřel žaludek, když si uvědomila, že ten dunivý zvuk jsou kulky narážející do pokované dodávky. Pronásledují je další ozbrojenci a střílejí po nich.

Upřeně se zahleděla na Danieleho a přitom si uvědomila, že na ní leží, protože ji chrání vlastním tělem pro případ, že by pronásledovatelé střelili dovnitř oknem. Oči se mu třpytily tak, že se jí div nezastavilo srdce.

„Nerozumím tomu,“ pronesla roztřeseně. „Jsi přece počítačový maniak.“ Vždycky ho vídala jen v kanceláři nebo v dědečkově honosném paláci. Daniele nosil značkové obleky a byl vždy bezvadně upravený. Teď jí připomínal piráta s černými vlasy spadajícími do čela a hustým strništěm pokrývajícím čelisti.

„Netušil jsem, že máš o mně tak nelichotivé mínění,“ opáčil suše.

Tvář měl tak blízko její, že Paloma cítila jeho dech na líci. Nemohla odtrhnout pohled od jeho smyslných úst a hlavou jí proudily vzpomínky na to, jak ji zkušeně líbal. Vahou těla ji tiskl k podlaze vozu a Palomin čistě

ženský instinkt ji přiměl trochu roztáhnout stehna, aby se jejich pánve dotýkaly.

Sevřel čelist, napjal paže a prudce se od ní odstrčil. „Zůstaň, kde jsi,“ nařídil, a pak se odvalil ke stěně, namířil z okénka pušku a vypálil několik ran. „*Evvai!*“ Na hlase mu bylo znát uspokojení. „Už si můžeš sednout,“ řekl Palomě. „Prostřelil jsem jim přední pneumatiku. Ti chlapi, co tě unesli, už ti neublíží.“

„Co ty jsi zač?“ zamumlala.

„Absolvoval jsem výcvik v italské armádě, patřil jsem k devátému výsadkovému útočnému pluku. Jde o speciální síly, podobně jako SAS v britské armádě.“ V Danieleho hlase zazněla tichá hrdost. „Mou vojenskou kariéru ukončilo zranění, které jsem utrpěl během aktivní služby, ale pořád jsem v kontaktu s některými bývalými kolegy. Když mi tvoje spolubydlící řekla, že máš potíže, kontaktoval jsem školu v Mali a dozvěděl se, že jsi byla unesena.“ Sevřel rty. „Tahle země je notoricky nebezpečná a únosy, obzvláště cizinců, představují vážnou hrozbu. Bylo od tebe nezodpovědné sem jezdit.“

„Těch rizik jsem si byla vědoma,“ zamumlala Paloma. „Jenže v Mali je nedostatek škol a učitelů a bez přístupu ke vzdělání nemají ty děti do budoucna žádnou šanci. Učení představovalo praktický způsob, jak jim pomoci.“ Odhrnula si vlasy z očí. Určitě je celá zpočnaná a rozčuchaná. Její tělo začínalo reagovat na prožité utrpení a odsouzení v Danieleho hlase přispělo pocitem viny do směsice emocí, které jí zmítaly. „Nečekala jsem, že kvůli mé záchraně ohrožíš svůj život. Děkuji ti.“ Zrudla, když si uvědomila, jak nevděčně zní.

„Slíbil jsem tvému dědečkovi, že tě ochráním,“ opáčil Daniele úsečně. Paloma okamžitě pochopila, že je mu na obtíž. Někdy si připadala trochu utlačovaná tou přehnanou péčí, kterou ji *nonno* zahrnoval. „Pomohli mi někteří z mých starých kamarádů z armády,“ řekl Daniele. „Dostali jsme tip, který nás dovedl k místu, kde tě ozbrojenci drželi, a já jsem naplánoval záchrannou misi.“